

EGLUTÈ

BALANDIS

1994

APRIL



EGLOTĖ

BALANDIS

1994

APRIL

TURINYS

- 1 PRISIKĖLIMAS, Mindaugas Stundžia
- 2 TEŠLIUKĖ Jurgis Jankus
- 11 KAIP VARNA ALŲ DARĖ? Red.
- 12 MARGUTIS, Leonardas Žitkevičius
- 14 AR ŽINAI? N.N.
- 17 ZUIKUTIS IR VOVERYTĖ, Leonardas Žitkevičius
- 18 DIEVO DRAUGAI, N.N.
- 20 KATALIKŲ BAŽNYČIA ŠIANDIEN, Danutė Žemaitaitienė
- 23 VELYKŲ RYTĄ, Jonas Minelga
- 25 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 28 GALVOSŪKIAI
- 30 JUOKŲ MAIŠELIS
- 32 NAUJOS KNYGOS, Red.

VIRŠELIS — Dail. Noros Aušrienės
SKYRIŲ VINJETĖS:
Zitos Sodeikienės ir
F. Vaitiekūnienės

KITAS ILIUSTRACIJAS PIEŠĖ:
N. Aušrienė — 3, 7, 9
L. Gutauskas — 13
K. Augiūtė — 17
R. Pacevičienė — 19, 30

EGLOTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata — 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus — 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. *Eglutėje* spausdintų rašinių ar piešinių be redakcijos žinios prašom kitur nenaudoti.

REDAKCIJA: 13154 Sparrow Ct., Lockport, IL 60441.

Vyr. redaktorė (Editor)— Nijolė Nausėdienė.

ADMINISTRACIJA: Immaculate Conception Convent, Rte 21,
Putnam, CT 06260. Administruoja Danguolė Sadūnaitė (Managing Editor).

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo taryba.

APDAILA, RINKIMAS, LAUŽYMAS: KOVAS Publishing, Cicero, IL.

LIETUVIŠKAS RAIDYNAS: Jonas Boguta.

THE LITTLE FIR: a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by the Sisters of the Immaculate Conception, Immaculate Conception Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260. Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

EGLOTĖ (THE LITTLE FIR) — USPS 169-200

Send address corrections to: Eglutė, I.C. Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260



PRISIKĖLIMAS

MINDAUGAS STUNDŽIA

*Aš nežinau žibuoklių kito meto
Ir upeliukų gurgesio skardaus...
Lazdynas pirmą žiedą meta,
O skruzdės laukia jau beržų medaus.*

*Ir rugio daigas susapnavo duoną,
O sedulėlė pranašauja lietų...
"Tai kas pavasariui gyvybę duoda?!"
Stebiuosi, vyšnios pumpurą palietęs...*

*Ir netikėtai skardų vyturėlį
Girdžiu aš lyg varpelį virš galvos:
"Ant kryžiaus miręs Kristus prisikėlė
Ir mums prikėlė kraštą Lietuvos..."*





TEŠLIUKĖ, KURI LABAI MĖGO MIELES

JURGIS JANKUS

Lanutė kiekvieną dieną vis labiau rūpinasi: rytoj jos gimtadienis. Mama šiandien kepa pyragaičius, o rytoj keps bandeles, kad būtų šviežios ir dar šiltos, kai pradės rinktis mergaitės. Berniukų ji nekvietė. Kai aną kartą Ingutė jų prisikvietė, tai jie buvo tokie negeri, kad Lanutė mamai pasakė:

— Berniukų tai aš nekviesiu.

— Kodėl? — nustebo mama.

— Kad jie atėję tik daužosi ir šokinėja ant sofos. Andrius net ant stalo užsikorė ir sultis išliejo. Tiesiai ant suknelės. Berniukų nereikia.

Nereikia, tai nereikia.

— Gera, tik pagalvok, ką kviesi ir pasakyk man, kad žinočiau, kiek ko padaryti.

Pasakė ir išėjo į virtuvę.

Lanutė nė kiek nesupyko, kad mama pasakė ir išėjo. Ji žinojo, kad mamai visados daug darbo: ir virti, ir kepti, ir plauti, ir skalbti, ir katę palakinti, ir kieme paukščiukus palesinti, ir kilimus valyti, ir...

Atsibodo mamos darbus skaičiuoti ir ėmė rinkti draugių vardus, kurias kvies į savo gimtadienį. Pradėjo skaičiuoti ant pirštukų. Kiekvienam pirštukui po vieną

draugę: Ingutė, Svaja, Lina, Kristina, Vija, Rima, Diana, Laila...

Vienos rankos pirštams surado greitai. Kitai rankai jau reikėjo pagalvoti, bet kai užlenkė visus pirštukus antrosios rankos, staiga atsiminė dar dvi mergaites: Vedą ir Aleksą, tik joms pirštukų nebebuvo.

Tada nubėgo į virtuvę ir pasakė:

— Jau surinkau!

Mama pakėlė galvą nuo dubens, kuriame kažinką maišė.

— Tai kiek? — paklausė mama.



Lanutė ištiesė abi rankas, išskėtusi visus pirštukus.

— Va tiek ir dar dvi.

— Tai kiek iš viso? — mama šypsojosi, nes Lanutė tiek skaičių dar nežinojo. Ligi penkių suskaityti ji jau mokėjo, bet toliau jau jai skaičiai maišėsi. Kai bandydavo, išeidavo taip:

— Septyni, devyni, šeši, dvylika, dvidešimt...

Skaičių pavadinimus ji jau mokėjo pasakyti. Mokėjo net ir šimtas pasakyti, tik dar nežinojo skaičių eilės, tai ir nesakė.

Motina pasiėmė pieštuką.

— Sakyk, aš surašysiu, kad kurios nors neužmirštumėm.

Lanutė sakė, o mama rašė, bet surašė tik devynias. Ji buvo suskaičiavusi dvi Rimas ir dvi Lailas, o Rasos čia visai nebuvo. Ji su savo tėveliais jau seniai buvo išvažiavusi į kitą miestą.

— Gal dar ką užmiršai? — paklausė mama. — Dar pagalvok.

Lanutė nuėjo atgal į kambarį, atsisėdo į sofos kamputį ir ėmė galvoti.

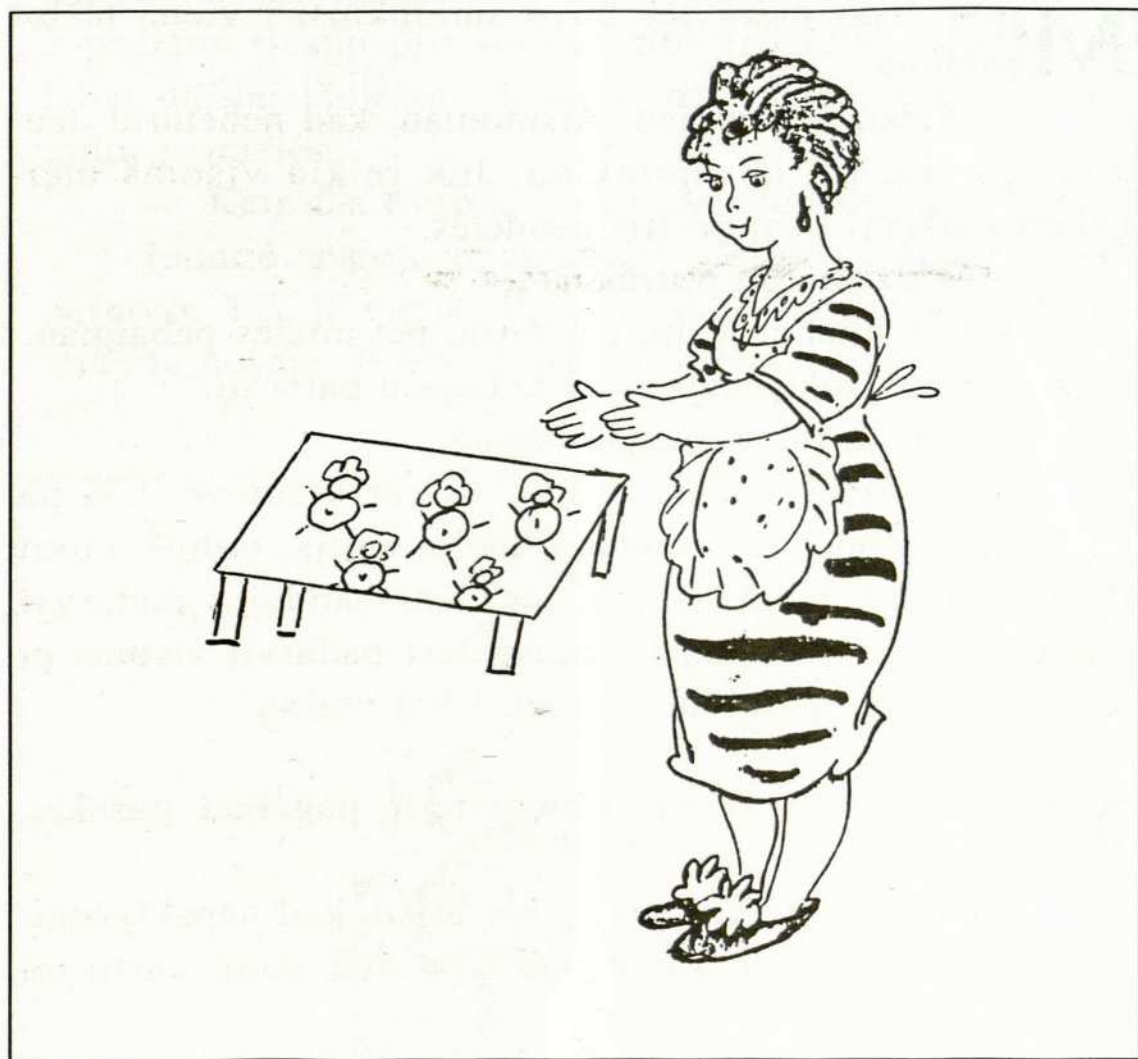
Galvojo, galvojo. Pirštukus lankstė, lankstė, bet niekaip negalėjo abiejų rankučių prilankstyti. Vis trūko tai vienos, tai dviejų, tai net trijų.

Kai tik daug ėmė trūkti, ji atsirado virtuvėje. Žiūri, mama daug tešlos prisiminkiusi dirba ne bandeles, bet mažytes mergytes. Lanutei mergytės labai patiko. Visos tokios dailios, apvaliais veideliais.

— Ar galiu vieną paimti? — paklausė mamos.

— Gali. Pasiimk kuri labiausiai patinka.

Lanutė visas peržiūrėjo ir pasiėmė tą, kuri gražiai šypsojosi, o veidukuose buvo dailios duobutės.



— Koks jos vardas? — besigrožėdama, net akių nuo lėlytės nepakeldama, paklausė.

— Kad nė nežinau. Iš tešlos padariau ir tiek.

— Aš vadinsiu ją TEŠLIUKE Galiu?

— Vadink ją Tešliuke. Gražus bus vardas.

— Ar mums visoms po tokią padarysi? — paklausė Lanutė. Paskui ji pasisuko į mamą ir sušuko:

— Mama! Ką tu padarei?

Mama visas mergytes buvo suminkiusi į vieną tešlos gniutulą.

— Nieko nepadariau. Atsiminiau, kad nebeturiu daugiau mielių, tai ir suminkiau. Juk reikia visoms mergaitėms iškepti bent po tris bandeles.

— Ir tik mielių pritrūkai?

— Tik mielių. Miltų dar turiu, bet mieles pabaigiau.

— Tai duok pinigų ir aš nubėgsiu parnešti.

— Kur tu tokia mažytė bėgsi?

— Aš nebe mažytė. Aš žinau kur krautuvė. Čia pat už kampo. Žinau kur mielės. Praeini sultis, miltus, cukrų ir čia pat mielės. Aš žinau kur! Kol bandeles padarysi, parbėgsiu su mielėmis, ir tada galėsi padaryti visoms po lėlytę. Nebijok, parnešiu. Prašau, labai prašau.

Motina žiūrėjo, žiūrėjo į mergytę ir, pagaliau, pasakė:

— Gal ir galėtum nueiti, bet bijau, kad nepaklystum.

— Nepaklysiu. Žinau kur yra. Juk daug kartų ten buvom.

— Jeigu jau tiek žinai, gali eiti. Tik va, pinigų nepamesk. Be pinigų, mielių negausi.

Mama padavė pinigus. Lanutė vienoje rankutėje suspaudė pinigus, o kitoje — laikė tešlinę mergytę.

Kur randasi krautuvė, ji tikrai žinojo. Pabėgo tiesiai šaligatviu, pasuko už kampo ir tuoj, beveik čia pat, buvo didelė parduotuvė.

Kai tik pribėgo prie durų, jos pačios atsidarė, o paskum ji jau žinojo kur bėgti: truputį pasukti į šoną, o paskum tiesiai pro sunkas, pro grūdelius, supiltus į labai dailiai išpieštas dėžutes, pro cukrų, o gale prie miltų ir mielės.

— Kaip čia kvepia, — pasakė smagus balselis.

Lanutė sustojo ir apsidairė. Aplinkui nieko gyva nebuvo. Tik ji viena. Pamanė, kad šneka kas kitoje lentynų pusėje. Ji ėmė žiūrinėti mieles.



— Ir aš noriu, — pasakė tas pats balselis.

Lanutė vėl apsidairė. Aplinkui ir dabar nieko nebuvo, bet balselis buvo čia pat.

— Aš labai, labai noriu! Labai, labai!

Balselis dar labiau pasmarkėjo, ir Lanutė tik dabar suprato, kad šneka jos tešlinė lėlytė. Ne tik šneka, bet ir rankutes tiesia į mielių lentyną.

Nespėjo Lanutė net gerai apsidairyti, kai Tešliukė pagavo vieną mielių gabaliuką ir net neišvyniojusi susikišo į burną.

— Negalima! — sušnibždėjo, kad niekas neišgirstų, Lanutė.

Tik Tešliukė jos neklausė. Ji griebė antrą gabaliuką, trečią, ketvirtą ir kišo į burną.

Tešliukė pradėjo

AUGTI,

DIDĖTI,

PŪSTIS,

KAIP TEŠLA KILTI.

Lanutė griebė ją tempti nuo lentynos,

bet negalėjo nė pajudinti.

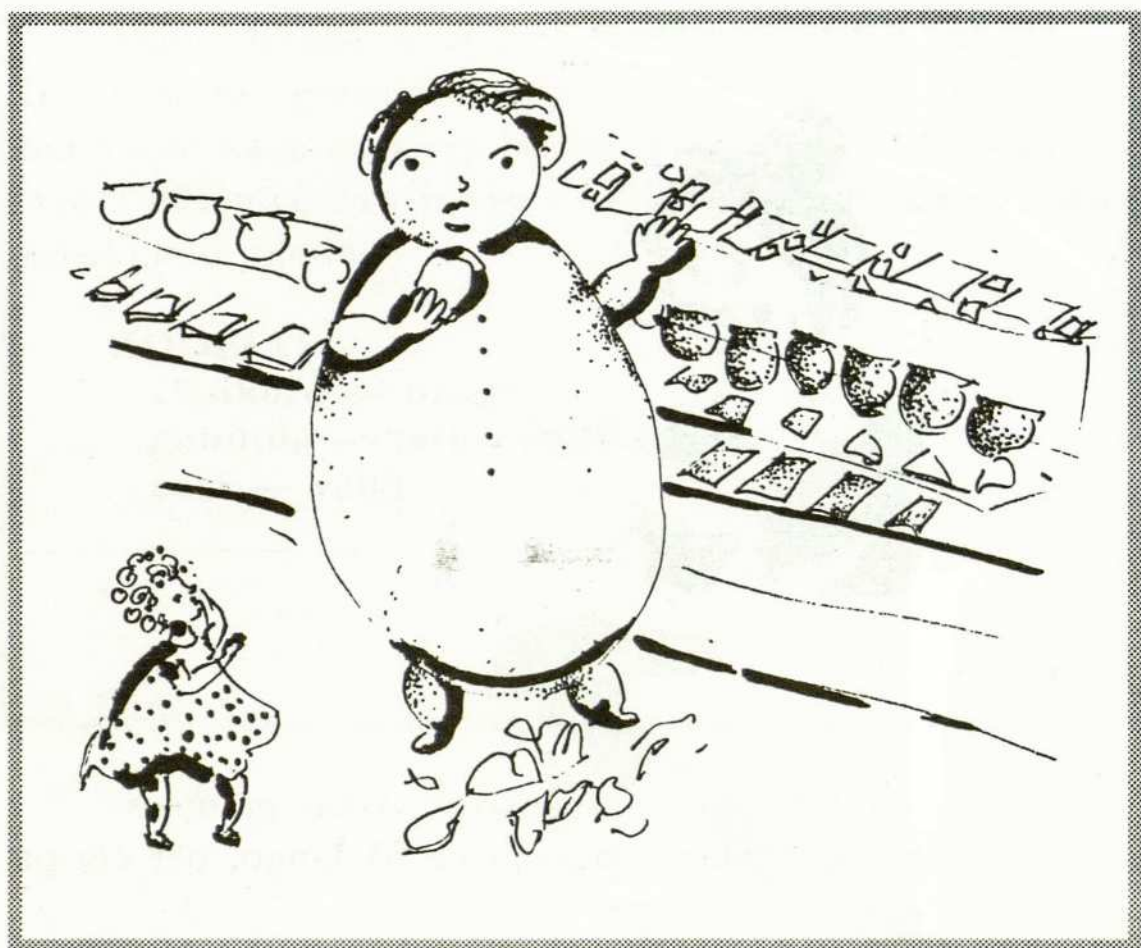
Ji jau darėsi didesnė už pačią Lanutę

ir tik kimšo

į didelę burną

MIELES.

Nebe vien tuos mažus gabaliukus, bet ir didelius gabalus, tiesiai su visom dėžutėm.



Greitai pasidarė tokia didelė, kad lentynos ėmė stumti į šalis, o galva jau kėlė aukštyn parduotuvės lubas. Lentynos pradėjo virsti. Nuo lentynų krito cukrus, miltai, sultys. Lanutė išsigando ir traukėsi atbula.

Atbėgo vyras. Pamatė kas darosi ir sušuko:

— **Kieno tas vaikas? Tavo?**

Lentynos ėmė virsti, lubos griūti. Visi ėmė bėgti iš krautuvės.

Norėjo bėgti ir Lanutė, bet jos kojos sustingo ir neklausė. Nė iš vietos. Staiga anapus krautuvės lango pamatė stovinčią motiną.



— Mama! Mama! — sušuko ir viskas pranyko.

Pravėrė akis. Mama stovėjo ne už lango, bet čia pat prie jos ir klausė:

— Kas atsitiko, Lanute? Ar suskaudo kas, kad taip šauki?

Lanutė apsižvalgė. Ji buvo nebe krautuvėje, bet namie lant sofos. Nebuvo nei lentynų, nei Tešliukės, nei pikto pono, ir tada suprato, kad buvo tik sapnas. Ir ji motinai pasakė:

— Tik sapnavau.

Ir ji papasakojo tokį negerą sapną apie Tešliukę, kuri labai mėgo mieles. Paskui ji tą sapną papasakojo ir tėtei. Jam tokia ėdri Tešliukė taip patiko, kad jis net paprašė iškepti gimtadieniui visoms viešnioms po tokią pat Tešliukę.

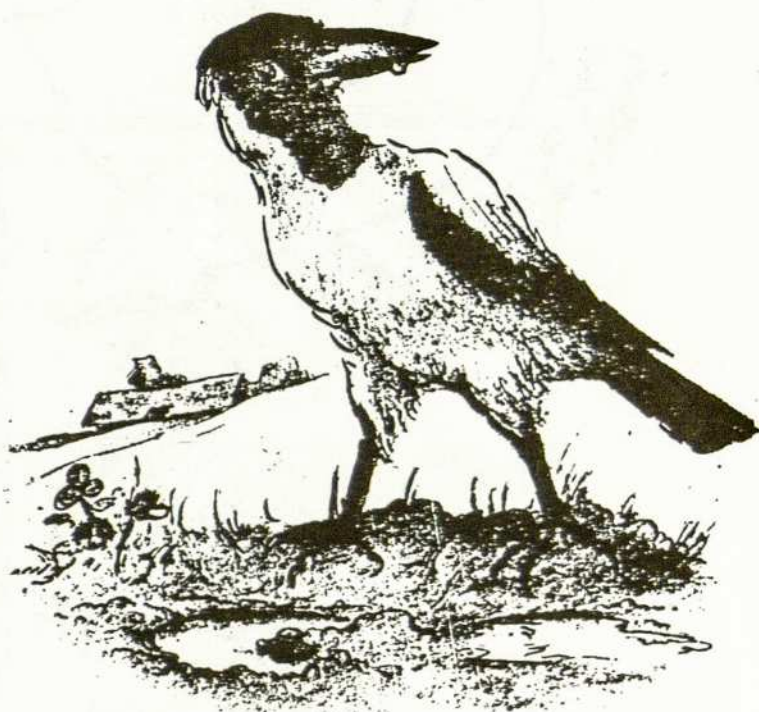
Mama iškepė, ir visiems Tešliukės labai patiko.

Lanutės gimtadienis buvo toks smagus, kaip niekieno kito kada nors yra buvęs. Visos mergaitės džiaugėsi savo Tešliukėmis ir visos tik žiūrėjo, kad nebūtų ranka pasiekiamų mielių.

ŽODŽIAI

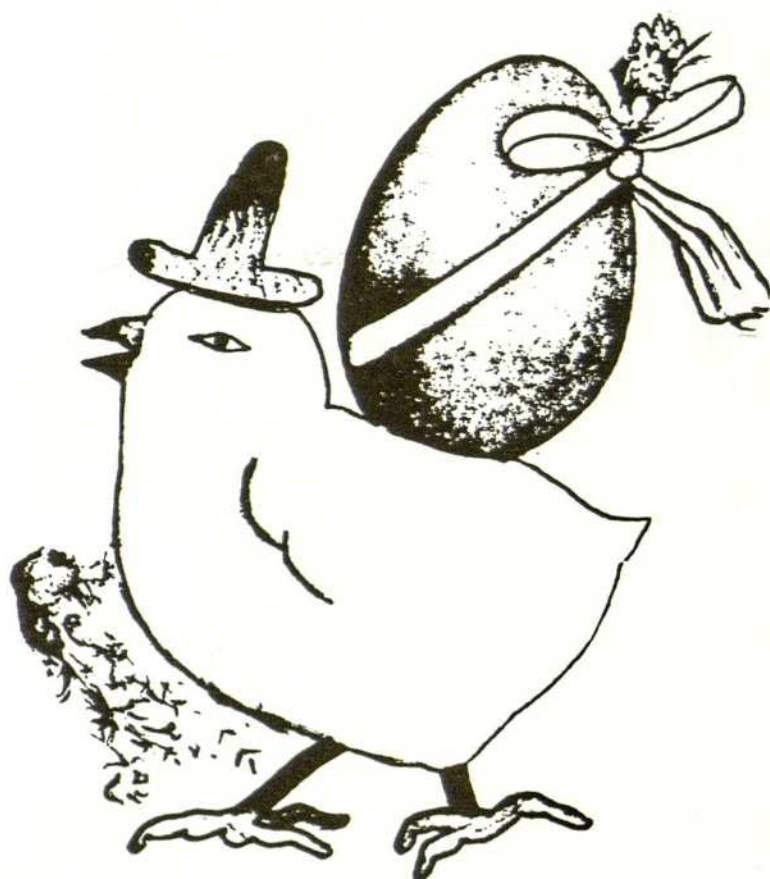
Užsikorė — užlipo
gniutulą — tešlos gabalą
ėdri — valgi

KAIP VARNA ALŲ DARĖ



Varna girdėjo, kad alus, kurį žmonės geria, daromas iš miežių. Kartą ūkininko laukuose varna rado miežio grūdą. Nusinešė varna jį savo snape ir įmetė į balą. Atsitūpė, kiek palaukė ir ėmė iš balos gerti. Sukinėdama galvą, patenkinta garsiai šaukė:

— Kra... kra... tikrai gardu, tikrai gardu.



MARGUTIS

Leonardas Žitkevičius

Ar žinai, brangi mamyte,
Mylimoji, ar žinai,
Kad bemiegantį sūnelį
Lanko nuostabūs sapnai?

Kažkas praveria štai langą
(Vos pajusti tegaliu)
Ir paguldo ten margutį,
Ir nudulka keleliu.

Ir dangus, ir žemė
Aleliuja gieda,
Garbei Jo palinko
Žibuoklėlės žiedas.

Vyturėlis ore
Varpeliu skardena...
Atpirkėjas kėlės...
Ir širdy gyvena.





Mažiausi žmonės pasaulyje yra **pigmėjai**, negrilai. Jie yra negridų rasės, gyvenančių Centrinėje Afrikoje, Adamanų salose prie Indijos vandenyno, Malezijoje ir Filipinuose. Daugiausiai mums yra žinomi Afrikos pigmėjai.

Negrilai panašūs į mažus negrus. Pilnai suaugęs negrilas yra ne didesnis kaip normalus 10 metų vaikas (140-150 cm.).

Jie verčiasi medžiokle ir žuvininkyste. Daugiausia gyvena primityvų gyvenimą. Vaikšto pusnuogiai, ir užnuodytomis strėlėmis medžioja beždžiones bei antilopes. Mėsą jie iškeičia į metalinius įrankius. Gyvena grupėmis ir kiekviena grupė turi savo teritoriją.



Eskimai yra Arkties kraštų tauta. Jie gyvena Čiukčių pusiasalyje, Aleutų salose (Aliaskoje), Šiaurės Kanadoje ir Grenlandijoje. Iš viso yra apie 90.000 žmonių. Eskimai giminingi kiniečiams ir japonams. Jų pirmtakai prieš daug tūkstančių metų atkeliavo į Arktiką. Eskimai yra stipraus sudėjimo ir gerai perneša ilgas ir stiprias Arktikos žiemas. Nešioja kailinius rūbus ir gyvena

namuose pusiau įkastuose į žemę, žolėmis dengtais stogais. Žiemos metu, medžiodami, jie statosi namus iš sniego. Eskimai medžioja ruonius ir banginius. Jų laiveliai yra lengvi, aptraukti oda ir vadinami — kayakais. Žemėje susisiekimui, naudojasi šunų traukiamomis rogėmis. Dabar jau daugelis eskimų perėjo į modernesnę gyvenimą ir gyvena mediniuose namuose, miestuose.

Lapiai daugiausia gyvena Šiaurės Skandinavijoje ir Kolos pusiasalyje. Lapiai save vadina pelkių žmonėmis, o lapių vardas tėra senas suo-



miškas švedų skolinys, vėliau perteiktas ir kitoms tautoms. Lapiai yra žemiausio ūgio rasė Europoje. Jie yra plataus veido, atsikišusių žandikaulių, smailaus smakro, siaurų, bet ne skersų akių ir juodais tiesiais plaukais. Jų oda šviesi su rusvu atspalviu. Kalnų lapiai verčiasi elnininkyste. Miškų lapiai verčiasi kartais elnininkyste, žuvininkyste ir kartais žemdirbyste. Lapiai gyvena palapinėse, kūgio formos, aptemptose joms specialiai austu audeklu.

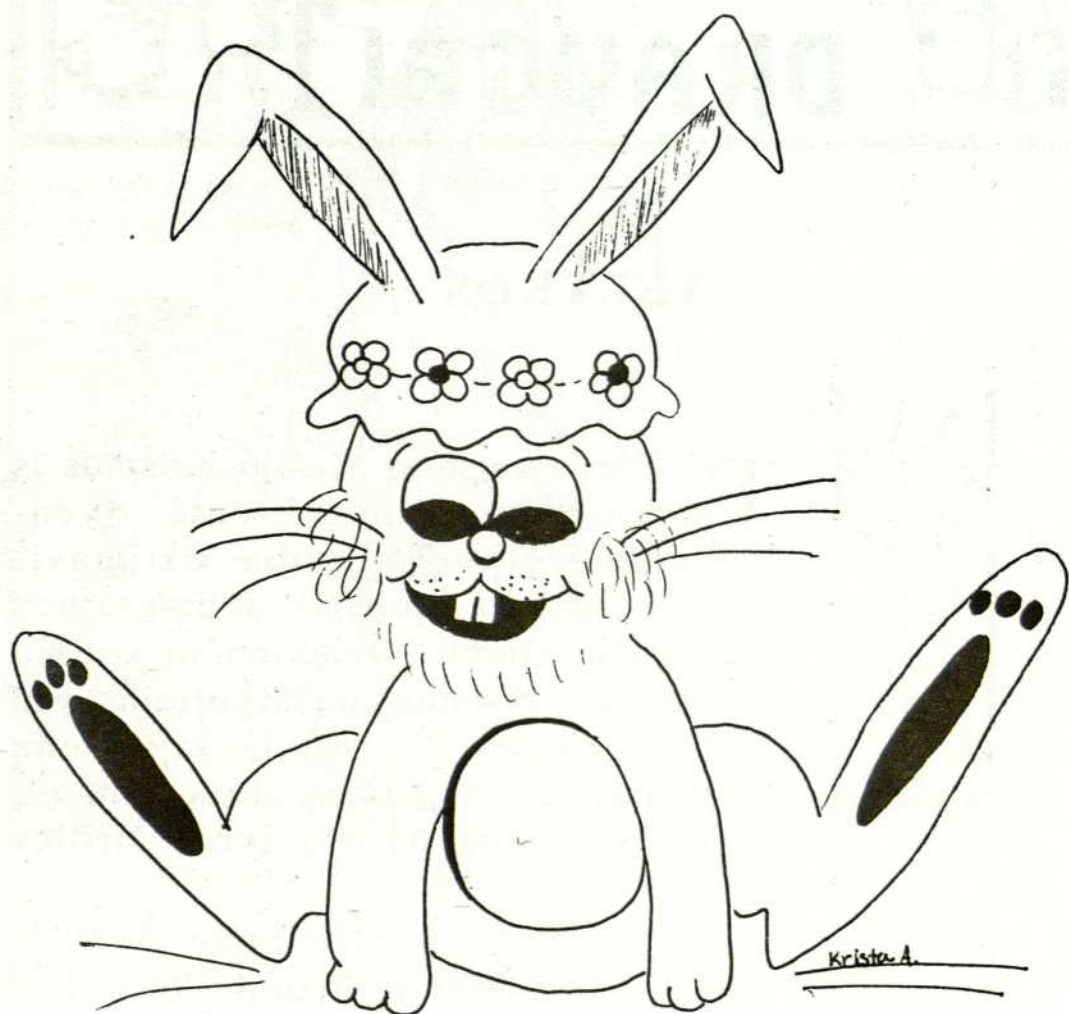
Maoriai (polineziškai “mō-vri” — vietinis, čiagimis, įprastas) polineziečių kiltis, gyvenanti N. Zelandijoje. Maoriai yra liekni, gražios išvaizdos, šviesiai rusvos odos, tamsių ir dažnai tiesių plaukų. Maždaug apie 1350 m. jie atkeliavo iš Samoa salų. Iki 1380 m. jie buvo žmogėdros ir kaukolių rinkėjai — nešiotojai. Maoriai yra geri medžiotojai, žvejai, žemdirbiai. Iš ginklų turi: ietis, smogiamąsias buožas.



Tuaregai suislaminti vakarų Sacharos klajokliai, baltaodžiai, aukšto ūgio, augina kupranugarius, ožkas, avis, susiskirstę kastomis. Jie kalba sena tuaregų kalba ir naudoja seną raštą. Skirtingai nuo musulmonų — tuaregų vyrai, ne moterys, dengiasi veidus.

ZUIKUTIS IR VOVERYTĖ

LEONARDAS ŽITKEVIČIUS



Zuikutis lekia per laukus,
Lyg jaunikaitis, toks puikus.
O voverė aukštai pušy
Į beždžionytę panaši.

O štai ir aš su zuikučiu
Linksmi lekiu lauku plačiu.
Aukšton pušin lipu drąsus,
Į beždžioniuką panašus.

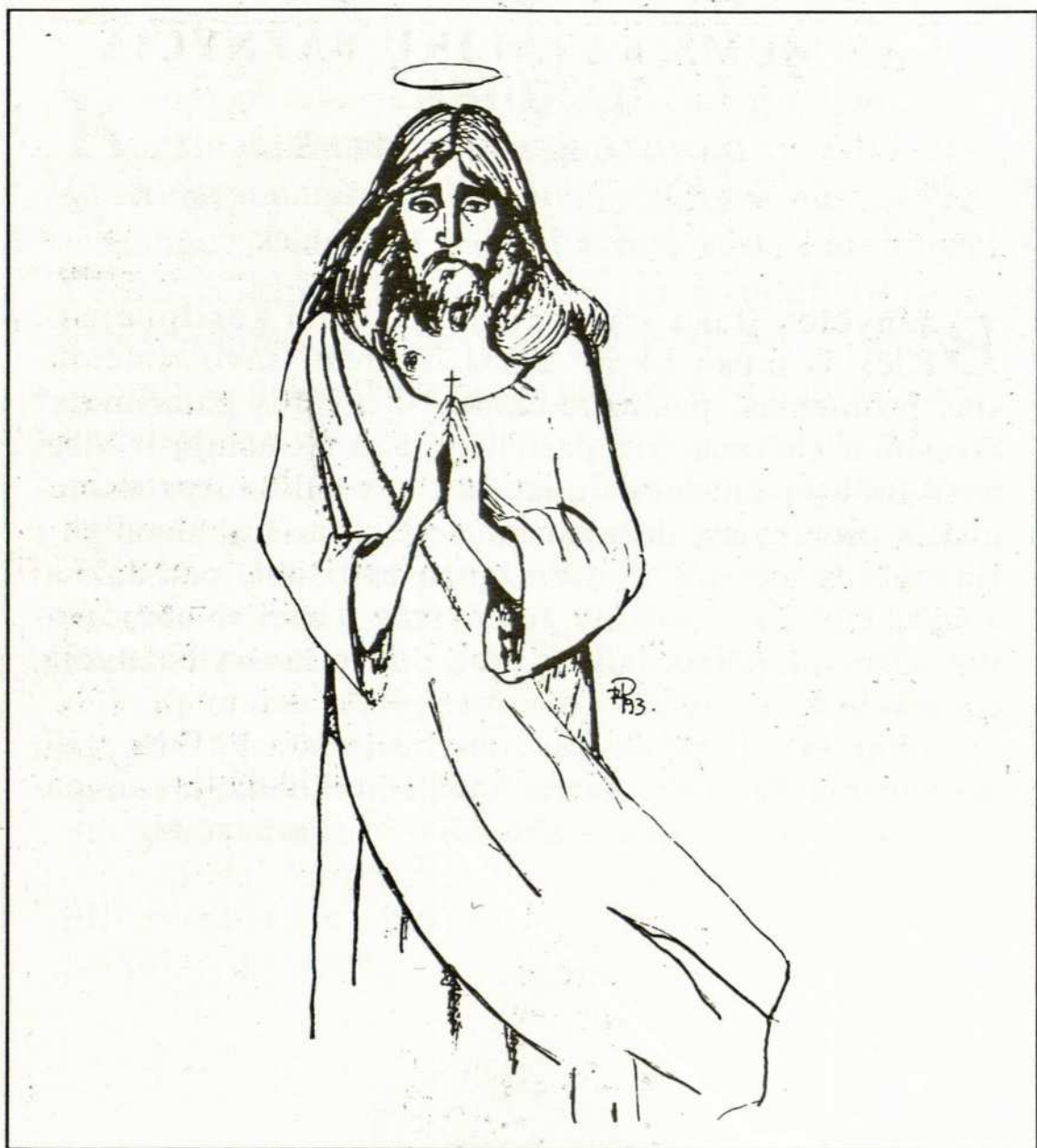


VELYKOS



Tai Dievo siųstojo Mesijo Kristaus iš mirties prisikėlimo šventė. Šventinėje liturgijoje skamba džiūgavimas, maldos ir giesmės užbaigiamos džiaugsmą Dievu išreiškiančiu žodžiu „Aleliuja“. Kristaus prisikėlimas yra blogio teismas. Ši šventė kiekvieną kviečia atsigręžti į tiesą, dorą, žmonių meilę, kad pats patirtų tyros širdies džiugesį.

Velykos yra kilnojama šventė, visados švenčiama pirmąjį mėnulio pilnaties sekmadienį po pavasario lygiadienio, t.y. po kovo 21 dienos, o dažniausiai būna balandžio mėnesį. Vadinasi, Velykos yra išlaikiusios tradicinį ryšį su archaiškuoju Mėnulio kalendoriumi. Mokslininkai spėja, kad Jėzus iš Nazareto mirė nukryžiuotas balandžio 4-ją, o prisikėlė balandžio 7-ją, tačiau šventės kilnojimas yra susijęs su senovės žydų „pesach“ — išėjimo iš Egipto vergovės paminėjimo tradicija.



Nuo Didžiojo penktadienio iki pat Prisikėlimo pamaldų bažnyčių varpai tyli, vien barškinama tarškynėmis. Užtat visais varpais prabyla Prisikėlimo rytas. „Kristus kėlės, mirtis krito, visi laukėm džiaugsmo šito“, — giedama tradicinėje Velykų giesmėje, procesijai tris-kart einant apie bažnyčią. Šios apeigos taip pat perimtos iš senovinių papročių, siekiant sustiprinti veiksmą.

KAS MUMS KATALIKŲ BAŽNYČIA ŠIANDIEN?

DANUTĖ ŽEMAITAITIENĖ

Bažnyčios įtaka šiuo metu yra labai susilpnėjusi. Kiek iš mūsų tikrai siekia išspręsti savo rimčiausias problemas, pasinaudodami Bažnyčios patarimais? Dvasiniai patarėjai yra pastebėję, kad tikinčiųjų ir visai netikinčiųjų žmonių nuostatai, sprendžiantys asmeniškas problemas, dažniausiai nesiskiria. Juk šiandien į Bažnyčios teorijas žiūrime gana kritiškai, per dažnai abejojame. Taip galvoja Bažnyčios nariai ir abejojantys. (Abejojančiais laikau tuos, kurie lanko bažnyčią, bet Bažnyčios mokymo-doktrinų pilnai neremia).

Per mažai mūsų kasdienybė įvesta į tikrą, gilų atsivertimą Kristuje, net ir kai per rekolekcijas ar pamokslus mokoma labai patraukliai ar įtikinančiai.



Kodėl mes, krikščionys, per retai jaučiame tos Katsinaujinusios jėgos, paspirties, tų gilių pasikeitimų mumyse, kurie turėtų vykti be mūsų pačių pastangų? Tada, kai pajunti pirmą kartą kūrybingą Dievo veikimą savyje, tai ir yra pirmieji tikrieji krikščioniškieji žingsniai. Įkvėpti tos dvasinės stiprybės, galėtume keisti socialines struktūras, taip kad išnyktų silpnųjų išnaudojimas, įvairių nesusipratimų sukeltas skausmas. Mes per lengvai guodžiamės ir viską atidedam į pomirtinį gyvenimą.

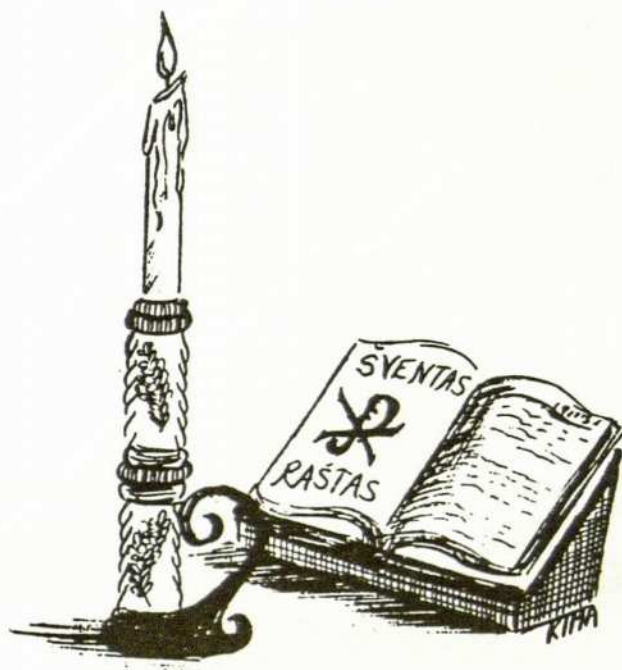
Leo Tolstojus yra pasakęs: “Visi galvoja kaip pakeisti žmoniją, bet niekas negalvoja kaip pakeisti save”. Jei nebeliktų socialinių problemų, tai dar reiktų mums išsigydyti nuo gobšumo, vienišumo, pavydo, lytinių nukrypimų, nusivylimų savo padėtimi, senatvės ir mirties baimės. Čia ir yra apsivalymo kelias, kuriuo praėjo visi šventieji.

Mūsų, kaip krikščionių tikslas, yra išmokti pilnavertiškiau pasiduoti Šventosios Dvasios veikimui mumyse.



Jei Dievas nori mus pastumti į vieną kryptį arba į kitą, mums neturi rūpėti kuri kryptis patogesnė, kitaip yra sunku būti paklusniam Dievui. Jei esame dažnai nepaklusnūs, turime polinkį save pateisinti, tai pradedame save apgaudinėti, patys sau meluoti. O jei save apgauname, tai sumaišome tikrą teisybę su pateisinta neteisybe ir nebesame švarūs. Kol neprisipažinsime pamelavę (čia yra Atgailos sakramento tikslas) nebeatpažįstame tikrosios teisybės — nebegirdime Dievo balso, tada nebežinome kuriam vidiniui balsui būti paklusniam (savo norui ar Dievo valiai). O kai tų balsų nebeatskiriame, pametame krikščioniškąjį kelią.

Joseph Campbell, religijų ir mitologijų specialistas, yra pasakęs: “Kryžius simbolizuoja tą kentėjimą, kuris atsiranda dėl meilės. Tas kentėjimas yra pats svarbiausias ir reikšmingiausias gyvenimo momentas”.

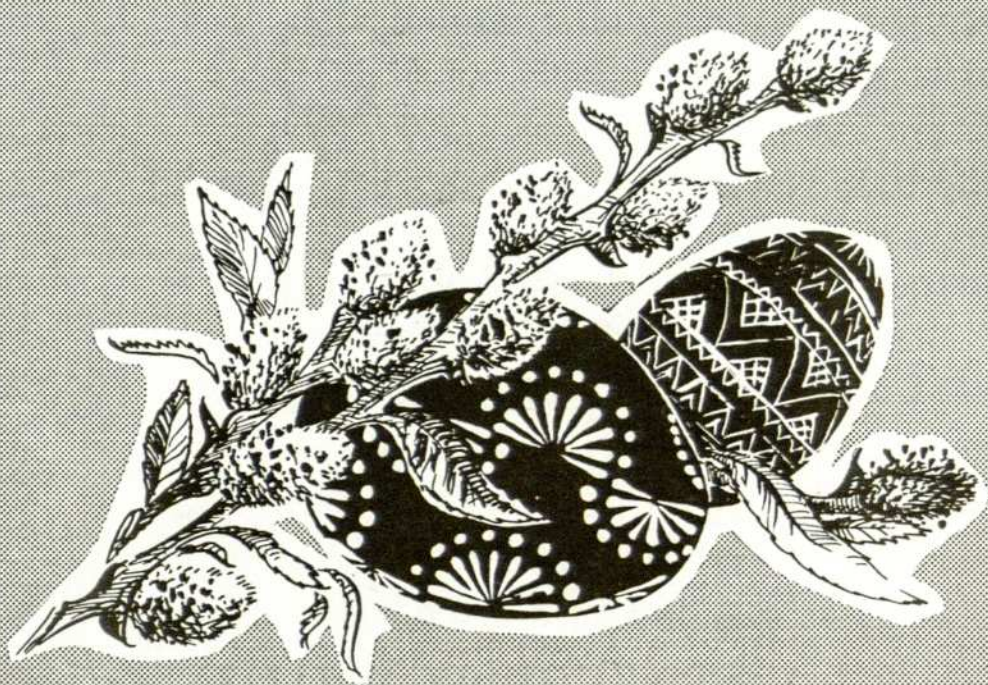


VELYKŲ RYTĄ

JONAS MINELGA

Din-dan, din-dan varpas
Bažnytėlėj gaudžia.
Džiaukimės, užmiršę
Dalužėlę skaudžia.

Tai Velykų rytas:
Atpirkėjas kėlės,
Bebučiuojant saulei
Pirmutinę gėlę.

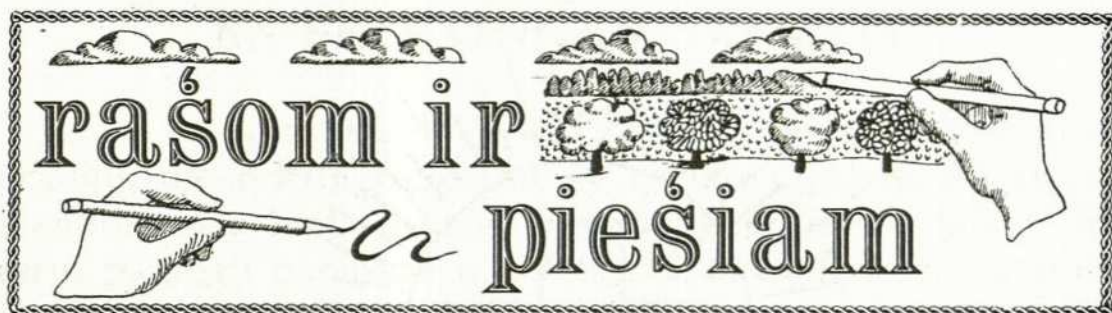


Čirkši, juokiasi žvirblelis
Anksti rytą kamine,
O gaideliai giesmininkai
Ima budinti mane.

— Ar atspėsite, broliukai,
Ką šią naktį aš mačiau?!
Na, tik leiskit prie langelio,
Na, tik žvelkite greičiau!

Tai turėsiu aš margutį,
Tai ridensiu dar dar dar.
Timti drimta, tūta drūta —
O koks džiaugsmas man dabar!



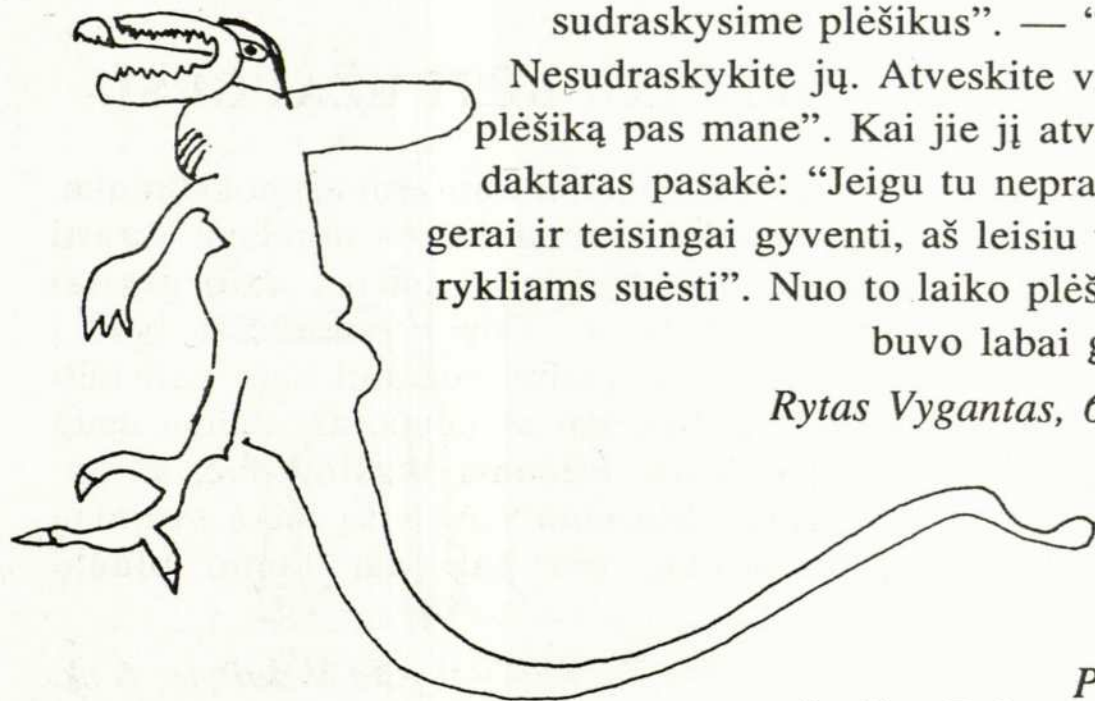


RAŠO IR PIEŠIA ČIKAGOS LITUANISTINĖS MOKYKLOS MOKINIAI

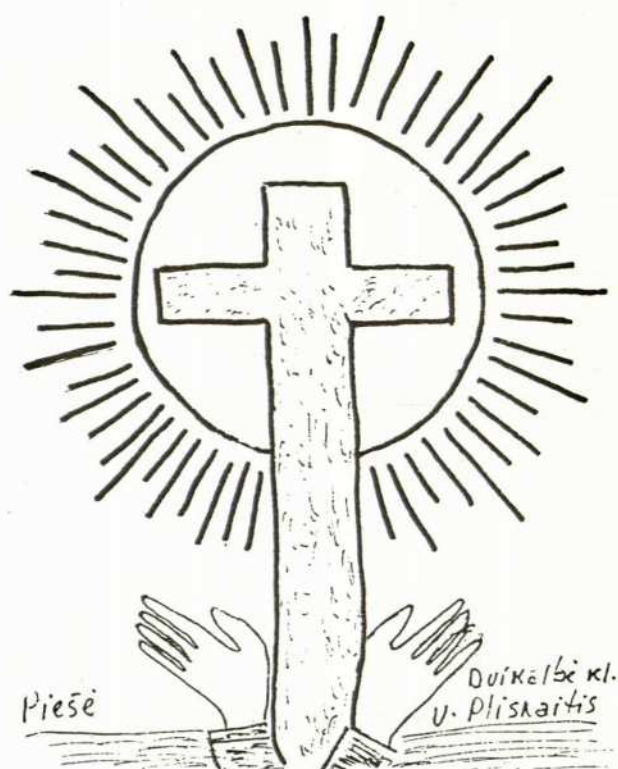
RYKLIAI

Daktaras Aiskauda buvo viename laive, kurį užpuolė plėšikai ir norėjo tą laivą sunaikinti. Rykliai pasakė: “Nebijok, mes tau padėsime, sudraskysime plėšikus”. — “Ne! Nesudraskykite jų. Atveskite vieną plėšiką pas mane”. Kai jie jį atvedė, daktaras pasakė: “Jeigu tu nepradėsi gerai ir teisingai gyventi, aš leisiu tave rykliams suėsti”. Nuo to laiko plėšikai buvo labai geri.

Rytas Vygantas, 6 sk.



*Piešė
Saulius Fabianovich
2 sk. mokinyš*



KUO AŠ NORĖČIAU BŪTI UŽAUGUSI

Užaugusiai man būtų įdomu būti erdvių mokslininke. Aš norėčiau dirbti "NASA" įstaigoje. Aš norėčiau surasti kokią naują planetą ir būtų įdomu ištirti, kaip greitai žmonės gali skraidyti erdvėse. Taip pat norėčiau bent į mėnulį nuskristi. Man labai įdomu sužinoti kaip gali būti toks didelis pasaulis. Dabar, kol aš jauna, aš skaitau daug knygų apie erdvių mokslą. Būdama Vašingtone, aš ap-lankiau "Air and Space Museum". Aš visą laiką svajoju būti erdvių mokslininke, bet gali dar mano planai pasikeisti.

Ada Valaitytė, 6 sk.

AŠ SKIRTINGAS NEI KITI

Aš asmeniškai nesiskiriu nuo savo amerikiečių draugų, tik skirtingos mano gyvenimo sąlygos. Aš šeštadieniais turiu lankyti lietuvišką mokyklą, jie — laisvi. Aš turiu paruošti pamokas ir šeštadieninei mokyklai, jiems to nereikia. Jie gali šeštadieniais ilgai miegoti, aš turiu anksti keltis, kad laiku atvykčiau į lietuvišką mokyklą. Kai aš pasakoju apie Lietuvą, jie mažai įdomaujasi, jie yra kitos kultūros žmonės. Jie manęs klausia, kodėl aš lankau šią mokyklą? Aš jiems atsakau, kad nė pats nežinau. Mano draugai dar miega, kai aš rašau šį rašinėlį. Tik vieną dieną savaitėje galiu ilgiau pamiegoti, tai sekmadienį, bet ir tada reikia anksčiau keltis, nes reikia eiti į bažnyčią. Taigi, kiekvieną savaitės dieną aš turiu anksti keltis. Aš negaliu sulaukti tos dienos, kada užbaigsiu mokyklą. Tada galėsiu kiekvieną dieną ilgiau pamiegoti, net ir šeštadieniais.

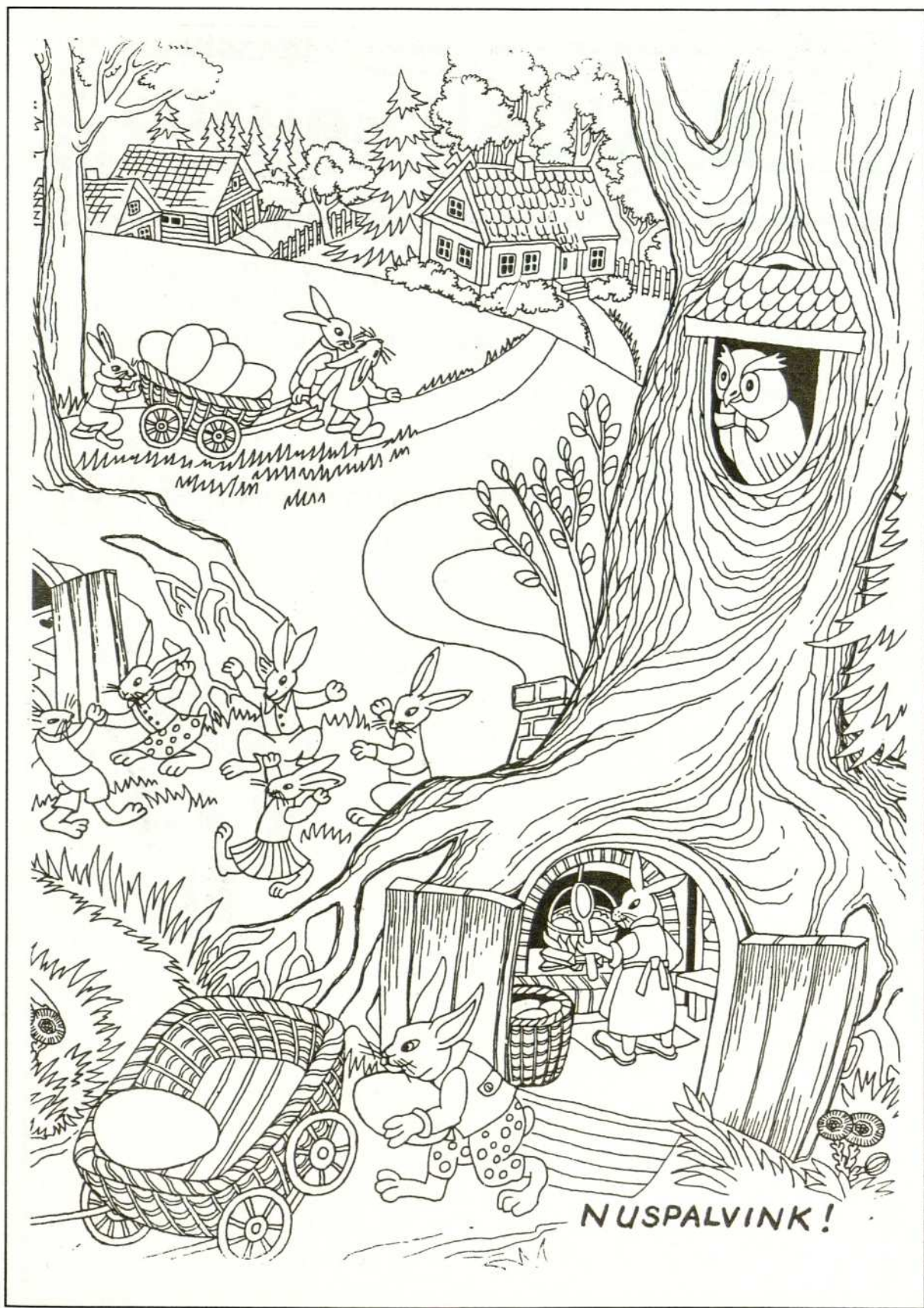
Paulius Genčius, 10 kl.

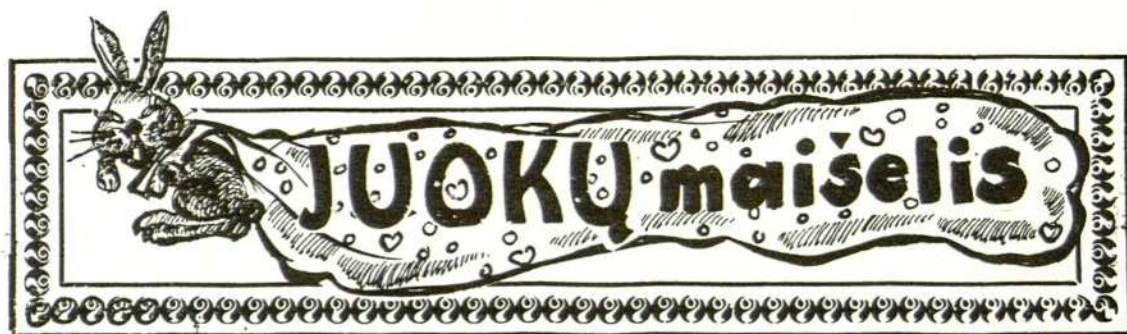


Piešė Audra Brooks 3sx.mokinė



Žaisliukai šventė Velykas. Bet kažkoks neklaužada pasiėmė 10 margučių. Padėk žaisliukams. Gerai įsižiūrėk į viršutinį piešinėlį ir apatiniame nupiešk dingusius margučius. Abu piešinėlius nuspelvink.





Ką tu ten valgai, sūneli?

— Obuolį.

— Pasisaugok kirminų.

— Kai aš valgau, tai kirminai turi manęs saugotis.

— Močiute, kiek tau metų?

— Virš trisdešimt.

— O kiek virš?

— Trisdešimt.

— Kurion pusėn einam?

— Į pietus.

— Iš kur žinai?

— Man jau darosi šilčiau.

— Mama ar žirafai skauda gerklę, kai ji sušlampa kojas?

— Taip, bet tik po savaitės.

— Mano mama baisiai graži.

— O mano dar baisesnė!



NAUJOS KNYGOS

* Iš spaudos išėjo Janinos Juknevičienės paruošta ir LB Švietimo tarybos išleista knyga "Patarimai dirbantiems su ikimokyklinio amžiaus vaikais". Šioji knyga palengvins mokytojų darbą, dirbančių lituanistinėse mokyklose, padės jauniems tėvams. Lituanistinių mokyklų mokytojai čia ras daug medžiagos ir pirmųjų skyrių mokiniams.

* Walt Disney knygelė lietuvių kalboje "Mikis ir trys pupos" yra išleista Vilniuje. Ji skirta mūsų mažiesiems. Nuotikingi Donaldas ir Mikis nuotykiškai mėgstami mūsų mažųjų. Gražiai iliustruota.

* Kita Walt Disney knygelė "Undinė ir jūrų raganos" taip pat skirta mažiesiems. Šias istorijas mūsų mažieji pažįsta iš filmų ir amerikietišκών knygelių, tad dabar jie gali su jomis susipažinti lietuvių kalboje.

* V. Sutejevo knygelė "Laivelis" susideda iš dviejų apsakymėlių: "Laivelis" ir "Užgaidi katė".

"Laivelyje" yra pasakojama apie varlytės, viščiuko, peliuko, skruzdelytės ir vabaliuko nuotykius.

"Užgaidžioje katėje" mergaitė paišo užgaidžiai katei namelį ir stengiasi tenkinti visus jos norus.

Visos knygos yra gaunamos, kreipiantis į LB Švietimo tarybos pirm. Reginą Kučienę.



Visi vaikai
"EGLUTĖ" skaito,
Savo draugu
"EGLUTĖ" laiko.

Skubėk ir tu
Pas tėtį paprašyti,
Kad reikia tau
"EGLUTĖ" užsakyti.

Immaculate Conception Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260